

Arrest

nr. 54 140 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VAN VAERENBERGH verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 11 mei 2009 België te zijn binnengekomen, diende op 13 mei 2009 een asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 10 september 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 10 september 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Oran. U zou samen met uw ouders, broers en zussen in Ain at Turk (wilayat Oran) gewoond hebben. In september 2001 zou u met (M. M.) (OV ...) gehuwd zijn. Ongeveer zes maanden later zou u op weg van de disco naar huis

door onbekenden ontvoerd zijn. Na enkele dagen zou u zijn ontsnapt door u in een ravijn te gooien. U zou gedurende drie maanden in het ziekenhuis zijn opgenomen. De autoriteiten zouden zijn langsgekomen, maar u zou niet in staat geweest zijn om te spreken. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou uw echtgenote u direct naar haar ouderlijk huis in El Ameria, wilayat Ain Timouchent, gebracht hebben. U zou er ongeveer zes maanden verbleven hebben. Daarna zou u samen met uw echtgenote naar Marokko gevlucht zijn. U zou uw pasgeboren dochter (A.) (geboren op 18/08/2002) bij uw schoonouders hebben achtergelaten. U zou van 2002 tot 2004 in een opvangcentrum in Mellila, een Spaanse exclave, hebben verbleven. U zou vanaf 2005 in Spanje een verblijfsvergunning ontvangen hebben op basis van een arbeidscontract. Toen u in 2007 zonder werk viel diende u in 2008 Spanje te verlaten. U zou op vrijwillige basis naar Algerije zijn teruggekeerd. Uw echtgenote zou samen met uw twee zonen (H.) (20/01/2004 geboren in Mellila) en (Z.) (16/02/2006 geboren in Avila) zijn achtergebleven. U zou zes maanden bij uw schoonouders in El Ameria zijn gebleven. Vervolgens zou u in februari 2009 samen met uw dochter via Setta terug naar Spanje zijn gereisd. In mei 2009 zou u op het Algerijnse consulaat in Alicante een paspoort ontvangen hebben waarmee u naar België reisde. U zou op 11 mei 2009 in België zijn aangekomen en op 13 mei 2009 heeft u hier samen met uw echtgenote asiel aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u Algerije in 2002 te hebben verlaten nadat u dreigbrieven ontving omwille van uw vader die burgemeester was van Ain at Turk en omdat onbekenden u in 2002 ontvoerd hadden (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft naar aanleiding van deze problemen nooit de hulp van de autoriteiten te hebben ingeroepen. U gepeild naar de dreigbrieven, stelt zich niets hiervan te hebben aangetrokken en ze te hebben verscheurd (gehoorverslag CGVS, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat u dit zelf niet ernstig nam. Verder dient te worden vastgesteld dat u, wat betreft de ontvoering, er geen idee van heeft wie hiervoor verantwoordelijk waren, noch de reden kent waarom u werd ontvoerd. Deze 'aanslag' in 2002 op uw persoon werd door uw lokale autoriteiten ernstig genomen. Zulks blijkt uit het feit dat ze u in het ziekenhuis zijn komen opzoeken en hoopten dat u na uw ziekenhuisopname klacht zou indienen (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). U zou dit echter nooit hebben gedaan omdat u vermoedde dat u niet geholpen zou worden. U stelt dat de autoriteiten mogelijks zelf verantwoordelijk waren voor de aanslag op uw persoon en dit omdat u als het 'zwarte schaap' van uw familie wel eens als excuus kon worden aangegrepen om uw vader, de burgemeester, onder druk te zetten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U geeft echter zelf aan dat dit louter een vermoeden is van uwentwege en uw vermoeden houdt daarenboven weinig steek aangezien u zelf verklaart nooit problemen te hebben gekend met de Algerijnse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Mochten ze u echt hebben willen 'gebruiken' om uw vader onder druk te zetten kan er van uit worden gegaan dat u wel degelijk moeilijkheden zou hebben ervaren. Daarenboven bent u in 2008 vrijwillig van Spanje naar Algerije teruggekeerd, hetgeen erop wijst dat u geen vrees koesterde. U verbleef toen zes à zeven maanden in El Ameria bij uw schoonmoeder alvorens samen met uw dochter terug richting Spanje te reizen en nergens maakt u melding van het gegeven dat u toen in deze periode enig probleem hebt ervaren (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Uw gebrek aan vrees voor vervolging wordt andermaal onderstreept door het feit dat u, na Algerije de eerste keer te hebben verlaten, in Mellila geen asiel hebt aangevraagd. U hiernaar gepeild stelt dat u niet van deze mogelijkheid op de hoogte was en u daarenboven geen Spaans sprak. U voegt eraan toe pas na zes maanden hiervan op de hoogte te zijn gebracht waarna het te laat was om asiel aan te vragen en bovendien kon u geen documenten neerleggen. Dit zijn echter geen afdoende verklaringen waarom u alsnog geen poging zou hebben gedaan om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Meer nog, u verbleef zo'n twee jaar in het opvangcentrum van het Rode Kruis in Mellila waarna u in 2004 genoeg nam met een "tijdelijk" verblijfsstatuut op basis van werkgelegenheid waardoor u zich in Spanje mocht vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u echter zonder werk viel, werd uw verblijfsstatuut, lopende vanaf 2005, in 2007 ingetrokken waarna u in 2008 op vrijwillige basis naar Algerije terugkeerde zonder gebruik te maken van de asielprocedure (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Bovenstaande observaties wijzen duidelijk op een gebrek aan een vrees voor vervolging.

Verder maakt u niet aannemelijk waarom u actueel niet in Algerije zou kunnen wonen. Het feit dat u niet weet hoe u in een land moet leven dat u niet kent aangezien u er al tien jaar weg bent en ook uw kinderen Algerije niet kennen (gehoorverslag CGVS, p. 10), zijn geen afdoende redenen daar dit louter persoonlijke overwegingen zijn die niet ressorteren onder de Conventie van Genève.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (zoals Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Zoals uit informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Algerijns paspoort, uw beroepskaart, een uittreksel uit het familieregister, eigendomsakte en bouw aanvraag, hebben betrekking op uw identiteit en werk, gegevens die hier niet ter discussie staan. De twee krantenartikels over de burgemeester van Ain al Turq, Mr.(H. B.), hebben geen enkele meerwaarde aangezien ze enkel betrekking hebben op waterwerken, hetgeen losstaat van uw asielrelaas. Verder legt u een fax neer van een medisch attest, afgeleverd in 2009, van de Algerijnse chirurg Dr. (G.) waarin vermeld wordt dat u in juni 2000 een ongeluk gehad hebt en ten gevolge hiervan verwondingen hebt opgelopen, niets meer en niets minder. Tot slot legt u nog twee attesten voor van het U.C.M. Sint-Pieter, waaruit kan worden afgeleid dat u in oktober 2009 gedurende acht dagen niet kon werken en u op 23 november 2009 een doktersafspraak had, niets meer en niets minder.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er in hoofde van uw partner, (M. M.) (OV ...), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"(...) In casu heeft het CGVS artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet overtreden door in zijn bestreden beslissing een aantal aannames te doen die niet gebaseerd zijn op het gehoor zoals reed(s) weergegeven in de bestreden beslissing en evenmin logische gevolgtrekkingen daarvan zijn. Dit maakt dan ook dat de beslissing met een aantal inherente tegenstrijdig(heden) is behept en dat de opgegeven motieven dan ook niet draagkrachtig voor de genomen beslissing zijn.

Ten eerste verwijt het CGVS Verzoeker dat hij, eerst tegen de dreigbrieven en vervolgens tegen zijn brutale ontvoering, geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten (p. 1 en p. 2 van het gehoorverslag). Dit verwijt gaat echter niet op, nu Verzoeker gegronde redenen had die erop wijzen dat de aanvallen en de bedreigingen tegen hem mee met het medeweten en de steun van de veiligheidsdiensten plaatsvonden. Het CGVS vermeldt dit in zijn beslissing (p. 2), maar trekt hier nochtans niet de gevolgen uit die zich noodzakelijk opdringen, nl. dat klachten bij de autoriteiten geen nut hebben en mogelijk nog meer aanleiding geven tot verdere aanslagen en intimidaties. Het feit dat de autoriteiten nooit openlijk tegen Verzoeker zijn opgetreden, doet hier geen afbreuk aan. Het is algemeen bekend, zoals Verzoeker ook heeft aangegeven, dat er verschillende, dikwijls nauw met bepaalde officiële gezagsdragers samenwerkende bendes en milities zijn die voor deze gezagsdragers de vuile werkjes

opknappen. Het is dan ook volkomen onredelijk voor het CGVS om een gebrek van gegronde vrees aan vervolging af te leiden uit het feit dat Verzoeker nooit officieel bij de autoriteiten klacht had ingesteld.

Een tweede ongerijmdheid in de bestreden beslissing is dat de weigering van de asielstatus aan Verzoeker in grote mate gesteund wordt op zijn "vrijwillige terugkeer" naar Algerije in 2008 (STUK 1, p. 2). Dit wordt manifest onjuist voorgesteld en in rekening gebracht in de bestreden beslissing. De terugkeer van Verzoeker naar Algerije was geheel niet vrijwillig, nu hij werd geconfronteerd met een bevel om het Spaanse grondgebied te verlaten vanwege de Spaanse bevoegde autoriteit nu zijn verblijfsrecht in Spanje was vervallen. Nu Verzoeker naar zijn mening geen enkel andere plaats had waar hij wel een verblijfsstatuut zou kunnen krijgen (Verzoeker verkeerde in de waan dat hij geen procedure tot het verkrijgen van asiel kon instellen, omdat hij dit - hiervan onwetend - niet binnen de eerste 6 maanden na zijn aankomst in Spanje had gedaan), was hij gelet op het bevel om het grondgebied te verlaten wel gedwongen om naar Algerije terug te keren, ondanks de kans op vervolging die hij daar nog steeds liep. Dat dit geen vrijwillige maar een gedwongen terugkeer was, blijkt al voldoende uit het feit dat Verzoeker alleen naar Algerije vertrok, terwijl de rest van zijn familie voorlopig in Spanje achterbleef. Nu Verzoeker snel realiseerde dat Algerije voor hem nog niet veilig was, keerde hij zo snel als mogelijk terug naar Spanje (ook al beschikte hij voor dit land niet meer over een verblijfsrecht).

De onontkoombare omstandigheden van zijn terugkeer naar Algerije laten dan ook manifest niet toe om hieraan het gevolg te verbinden dat Verzoeker zelf zou overwegen om vrijwillig naar Algerije terug te keren. Integendeel, gelet op de ernstige vrees voor vervolging die hij daar loopt, wenst Verzoeker nooit nog naar Algerije terug te keren.

Er moet dan ook worden besloten dat de bestreden beslissing het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur die inhoudt dat het bestuur zijn bevoegdheden afdoende moet motiveren en zorgvuldig uitoefenen, schendt.

Het CGVS heeft dan ook Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto het beginsel van de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door aan te nemen dat Verzoeker geen gegronde vrees op vervolging in zijn land van herkomst hard kan maken door manifest onjuiste en onredelijke gevolgtrekkingen te maken op grond van het feit dat hij voor zijn bedreigingen en kidnapping nooit de bescherming van de autoriteiten heeft gezocht en op grond van het feit dat hij, gedwongen als hij was door het bevel tot het verlaten van het grondgebied van de Spaanse autoriteiten, tijdelijk naar Algerije terug te keren.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk de vrees te worden vervolgd en te worden aangetast in zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zonder dat hij op enige bescherming van de overheid kan rekenen.

Gelet op het asielrelaas en het dossier is het duidelijk dat Verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld door het Verdrag van Genève om te worden erkend als vluchteling. In hoofde van Verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk. (...)"

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"(...) Wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst verweerder erop dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvV, nr. 40.499 van 19 maart 2010). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. (RvV, nr. 25.726 van 7 april 2009; RvV, nr. 9378 van 31 maart 2008)

Verweerder merkt voorts op dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de

gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St. 15 februari 2007, nr. 167.853; R.v.St. 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoekers op 31 augustus 2010 werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Verzoekers hebben aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze hun standpunten kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen (RvV, nr. 34.025 van 12 november 2009; VB/06- 4741/W12.220 van 22 februari 2007).

Verzoekers kunnen zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissingen en lichten dit toe aan de hand van volgende:

- Verzoekers wijzen er vooreerst op dat hen niet kan verweten worden dat ze geen bescherming zochten bij de autoriteiten de aanvallen en bedreigingen ten aanzien van verzoeker plaatsvonden met steun van de veiligheidsdiensten. Verzoekers wijzen er voorts op dat het feit dat de autoriteiten nooit openlijk tegen verzoeker optraden hieraan geen afbreuk doet. Nog volgens verzoekende partij is het algemeen bekend dat er verschillende gezagsdragers zijn die samenwerken met bendes en milities.

Verzoekers overtuigen geenszins. Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekers zich beperken tot de stelling dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aannames doet die niet gebaseerd zijn op het gehoor doch nalaten in concreto uit te werken over welke aannames het hier gaat noch verduidelijken op welke manier deze niet zouden gebaseerd zijn op de gehoren. Dat de bestreden beslissingen zouden behept zijn met inherente tegenstrijdigheden wordt niet aangetoond en kan dan ook geenszins worden volgehouden.

Verweerder merkt voorts op dat verzoekers zich beperken tot het louter herhalen van de eigen verklaringen en het omkeren van de motivering van de bestreden beslissingen doch zonder de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. De commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk dat de lokale autoriteiten de aanslag op verzoeker in 2002 blijkbaar wel ernstig namen, dit gelet op verzoekers eigen verklaringen dat de autoriteiten hem na de aanslag kwamen opzoeken in het ziekenhuis en ten aanzien van verzoeker hun hoop uitdrukten dat hij na zijn ziekenhuisopname klacht zou indienen (zie gehoorverslag verzoeker CGVS p. 8 en 9). Dat verzoekers gegronde redenen hadden waaruit bleek dat de aanvallen en bedreigingen plaatsvonden met medeweten van de veiligheidsdiensten kan niet worden volgehouden. In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voorts reeds uitdrukkelijk dat de vermeende betrokkenheid van de politie bij de aanslag op verzoeker louter een vermoeden is. Bovendien oordeelde de commissaris-generaal dat dit vermoeden weinig steek houdt daar verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de Algerijnse autoriteiten. Verzoekers brengen ook in onderhavige verzoekschriften geen elementen aan die hun vermoedens kunnen staven. Hun stelling dat het algemeen bekend is dat officiële gezagsdragers samenwerken met bendes en milities is eveneens slechts een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd door objectieve gegevens.

Verweerder wenst hier nog te benadrukken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De Commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoekers niet hebben aangetoond dat ze geen beroep konden doen op de bescherming van de Algerijnse autoriteiten (zie naar analogie RvV, nr. 2231 van 1 oktober 2007: VB/04-1105/W10.398 van 14 juni 2005).

- Verzoekers wijzen er voorts op dat verzoeker zijn terugkeer naar Algerije manifest onjuist wordt voorgesteld als een vrijwillige terugkeer. Hij had immers een bevel gekregen om het Spaanse grondgebied te verlaten. Gezien verzoeker meende dat hij nergens anders een verblijfsvergunning kon krijgen, had verzoeker geen andere mogelijkheid dan terug te keren naar Algerije. Het feit dat hij alleen naar Algerije vertrok, toont voldoende aan dat zijn terugkeer niet vrijwillig was. Tot slot wijzen verzoekers erop dat verzoeker vanuit Algerije zo snel mogelijk naar Spanje is teruggekeerd.

Verweerder stelt weerom vast dat verzoekers zich enkel beperken tot het tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissingen zonder concrete elementen hiervoor aan te brengen. Verzoekers stelling dat verzoeker geen andere mogelijkheid had dan terug te keren daar hij het bevel had gekregen het Spaanse grondgebied te verlaten kan niet worden volgehouden. Uit verzoekers

verklaringen blijkt immers dat ook verzoekster, nadat verzoekers verblijfsstatuut werd afgenomen, geen verblijfsstatuut meer had in Spanje. Verzoeker verklaarde hierbij voorts uitdrukkelijk dat verzoekster niet wilde meegaan naar Algerije en in Spanje, in zijn afwezigheid, werd onderhouden door een sociaal-assistente en het Rode Kruis (zie gehoorverslag verzoeker p. 5). Verzoekers tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker niet eveneens, samen met zijn echtgenote, in Spanje kon blijven en beroep kon doen op de hulp van de sociaal-assistente en het Rode Kruis.

De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing voorts terecht dat verzoeker, nadat zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken, besliste terug te keren naar Algerije zonder gebruik te maken van de asielprocedure ginds. Verzoekers waren op dat moment nochtans reeds geruime tijd op de hoogte van het bestaan van de asielprocedure in Spanje. Verweerder meent dan ook dat het, de hulp van het Rode Kruis en de sociaal assistente indachtig, geenszins onredelijk is van verzoekers te verwachten dat zij zich eerst informeerden omtrent de mogelijkheid asiel aan te vragen in Spanje alvorens naar Algerije terug te keren, indien verzoeker daadwerkelijk vervolging vreesde in zijn land van herkomst.

Verweerder wijst er verder nog op dat verzoeker verklaarde 6 à 7 maanden in Algerije te hebben verbleven alvorens naar Spanje terug te keren. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet eerder opnieuw naar Spanje kon vertrekken. Verweerder meent dan ook dat het feit dat verzoeker meerdere maanden in Algerije verbleef na zijn terugkeer wel degelijk de ernst van de ingeroepen vrees aantast.

Tot slot wenst verweerder nog te op te merken dat ook verzoekster, in de periode voor hun verblijfsstatuut in Spanje werd ingetrokken, meermaals vanuit Spanje naar Algerije terugkeerde om haar familie te bezoeken (zie gehoorverslag verzoekster CGVS p. 4).

Verweerder meent dan ook dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, wel degelijk blijkt dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Algerije waar hij beweert een vervolgingsvrees te koesteren voor de Algerijnse autoriteiten. Deze vrijwillige terugkeer ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging. (zie naar analogie : RvV, nr. 5414 van 21 december 2007; VB/07- 0439/W12.735 van 27 april 2007).

- In ondergeschikte orde vragen verzoekers hen het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

Verweerder antwoordt hierop dat verzoekers in hun verzoekschriften totaal niet uitwerken waarom zij zich zouden kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus en geen enkel concreet element aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst en bovendien dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, willen stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reëel risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. (RvV, nr. 900 van 20 juli 2007) (...)"

2.3.1. Allereerst moet worden benadrukt dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote op 31 augustus 2010 op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord en dat zij beiden tijdens het interview de mogelijkheid hadden om hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en dat zij zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de hoorplicht miskend werd. De Raad stelt daarnaast vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over diens land van herkomst en op alle dienstige stukken. De bewering dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat het onredelijk is om uit het feit dat hij nooit klacht indiende bij de autoriteiten in Algerije een gebrek aan gegronde vrees voor vervolging af te leiden.

Met betrekking tot deze grief moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet bijgevolg aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. Verzoeker betoogt in wezen dat hij dergelijke redenen heeft aangevoerd en verwijst hierbij naar het feit dat hij vermoedde dat de Algerijnse veiligheidsdiensten zelf betrokken waren bij de dreigementen aan zijn adres en bij zijn ontvoering en dat zij via hem druk wensten uit te oefenen op zijn vader die burgemeester was. In de bestreden beslissing wordt echter terecht aangegeven dat de stelling van verzoeker slechts een vermoeden is en dat er geen concrete gegevens zijn om verzoekers hypothese te onderbouwen. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Algerijnse autoriteiten. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker aangaf dat de Algerijnse autoriteiten hem verscheidene malen opzochten in het ziekenhuis en uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat zij dit deden om hem ertoe te bewegen een klacht in te dienen, wat impliceert dat zij bereid waren om verzoeker bijstand te bieden. Verzoeker verkoos evenwel niet op dit aanbod in te gaan. Ook moet worden geduid dat verzoeker verklaarde dat hij nog twee broers in Algerije heeft en dat deze er zonder enig probleem verblijven. Er is derhalve geen enkele indicatie dat bepaalde autoriteiten de vader van verzoeker via zijn kinderen onder druk zouden willen zetten en dat verzoeker om die reden geen vertrouwen kan stellen in de Algerijnse autoriteiten. Verzoekers uiteenzetting is ook weinig consistent: zo stelt hij dat hij nergens in Algerije kan verblijven omdat *“het (...) overal hetzelfde systeem is”* en geeft hij daarnaast te kennen dat een van zijn broers geen gevaar loopt mede omdat hij *“veraf”* woont.

De vaststelling dat verzoeker, zonder dat hiertoe een geloofwaardige reden bestond, naliet zich tot zijn nationale autoriteiten te richten laat toe te besluiten dat de bewering van verzoeker dat hij vervolgd wordt in Algerije zelf ongeloofwaardig is en derhalve in casu te oordelen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Het is voorts ook niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het feit dat verzoeker, na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn Spaanse verblijfstitel, terugkeerde naar Algerije evenzeer aantoonde dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan laten gelden. De bewering van verzoeker dat hij zich *“snel”* realiseerde dat Algerije voor hem nog niet veilig was kan niet aanvaard worden nu verzoeker erkende er zes tot zeven maanden verbleven te hebben. De stelling van verzoeker dat hij niet vrijwillig naar Algerije terugkeerde, doch hiertoe verplicht was omdat hij niet langer over een verblijfstitel in Spanje beschikte, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de uiteenzetting van verzoeker niet kan afgeleid worden dat hij naar Algerije terugkeerde omdat zijn verblijfstitel in Spanje niet langer geldig was. Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn verblijfstitel reeds in 2007 werd afgenomen en dat hij pas het jaar daarop uit Spanje vertrok. Hij gaf bovendien aan naar Algerije vertrokken te zijn omdat hij kwaad en ziek was en omdat hij zijn dochter ook naar Spanje wenste te brengen en erkende dat zijn echtgenote zonder problemen verder in Spanje verbleef.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de adjunct-commissaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

2.3.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de adjunct-commissaris. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK